

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

ЗЕМУН, АВГУСТ 1999. ГОДИНЕ
ГОДИНА X, БРОЈ 635

ПРЕДСЕДНИК СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ
НА ТВ "ПОЛИТИКА" 13. ЈУЛА 1999. ГОДИНЕ

РЕФОРМАМА ИЗ КРИЗЕ

Морамо брзо и озбиљно ући у реформе. То смо јасно и отворено ставили до знања и својим досадашњим коалиционим партнерима из левичарских партија и то говоримо свим другим политичким субјектима који би евентуално могли узети учешће у томе. Ми морамо хитно приступити економским и социјалним реформама, стабилизovati прилике у земљи и адекватно се супротставити намерама западних сила које настављају свој поход против нашег народа с циљем да га у потпуности униште.

Нас интересују само суштинске, програмски јасне и прецизне коалиције, и да се уради или да се формирањем Владе на тим основама премости овај период до следећих парламентарних избора, које ја очекујем ускоро. Свакако, следеће године долазе на ред локални и савезни, а 2001. би требало да се, по редовном реду вожње, држе и републички избори.

Убеђен сам да ћемо те изборе имати пре коначног рока за њихово одржавање. Ми смо за то да се већ ове јесени одрже локални, да се на пролеће следеће године држе савезни избори и у јесен следеће године да се држе републички избори. То је, мислим, добро за све политичке партије, дакле да се опроба снага, па и ако се и направи нека грешка има могућности за исправку на следећем изборном турнусу. Да се мало тај наш политички живот интензификује како би се каналисао кроз институције система, како се не би водио на улицама кроз уличне немире, а већ постоје извесне тенденције у великој мери потенциране споља. Не само споља, наравно има много унутрашњих проблема и великог незадовољства у народу. То је погодно тло за разне демагошке пароле и за подстицање субверзивних активности са Запада.

Др Војислав Шешељ:
заговорник системских промена

Треба ли да се дотуче држава због власти?

Американци су показали колико су нам пријатељи овим бомбардовањем. И ту више нема никаквих илузија. Сједне стране, постоји огромно незадовољство народа. Оно се види и на њиховим митинзима. Незадовољство народа је можда и свеопште.

Народ је сада незадовољан и овим што се десило око Косова и Метохије, народ је незадовољан и ранијим поразима око Српске Крајине, Републике Српске, народ је незадовољан економском ситуацијом, народ је незадовољан социјалном бедом. Има огроман број разлога за незадовољство. Незадовољан је влашћу, хтео би да казни власт, а можда и нас, српске радикале, који смо учествовали у тој власти 15 месеци како смо знали и умели.

Сада се поставља право питање: треба ли да се дотуче држава зато што је народ незадовољан влашћу. Осећа и Ђинђић, осећају и његови савезници да ту варијанту не могу очекивати на изборима, да не могу очекивати њену материјализацију, и онда би хтели да то заобиђу док траје ово незадовољство, да се оно манифестује на улицама.

А после да се заобиђе његово каналисање кроз демократске изборе, да се иде на постављање неког новог режима од неке квазиполитичке институције. Власт има доста кривице због овог незадовољства.

Зашто Савезна влада није исплатила резервистима све своје обавезе? Како је могла Републичка влада да нађе новац да исплати полицајце резервисте, којих није било много мање од војника. Могла је и Савезна влада. Што савезна влада није продала зграду "Борбе". "Борбу" нико жив не чита.

У "Борби" и нема шта да се прочита, нико је жив не чита, сваки дан се бацају паре уместо да се одмах прода, нашли би се кушци. Зграда је у самом центру Београда, да се прода и цела редакција "Борбе". И да се тим парам одмах измире обавезе према резервистима. Јер следећи пут ће нам претити опасност за Војводину, за Санџак, за Црну Гору, за Шумадију, за Београд, треба опет да извршимо мобилизацију.

Шта ћемо тим људима рећи када они одговоре нисте платили ни прошли пут

дневнице, нисмо имали од чега децу да прехранимо. То се мора ургентно исплатити. Обуставити плате и министрима, и посланицима, и свакоме док се то не заврши. То је најважнија обавеза. Па да онда идемо даље.

По програму наше странке залажемо се за сасвим другачији концепт приватизације, али смо покушали да убрзамо овај који је био прописан законом о трансформацији друштвеног капитала. Основни недостатак овог закона је што предвиђа тзв. аутономну приватизацију. То значи да свако друштвено предузеће самостално одлучује да ли ће ући у поступак приватизације или неће. Као када бисте ви имали једног коња који би сам одлучивао хоће ли се продати на пијаци или неће. То је један апсурд.

Приватизацијом до пуне касе

Ми смо фатално заокаснили у процесу приватизације. Тај процес морамо да убрзамо. Паралелно са тим морамо ићи у реформу система пензијског осигурања. Српска радикална странка у свом концепту предлаже да се сви доприноси и порези на плате, а сада је то 98% у односу на просечну плату, смање на 80% и усмеравају искључиво у пензијски фонд.

Дакле, да порез више не иде у државни буџет из плата и да не иду доприноси за здравство. А здравство да се финансира директно из буџета. Да се из плата издваја само за пензије. И 80% од просечне плате да иде у пензиони фонд и да се пензије уједначе да највећа пензија буде два пута већа од најмање. То је једини начин да реформишемо систем пензијског осигурања. Другог начина нема. Поставља се сада питање а шта са досадашњим обавезама? Њих би требало измирити. Да видимо како.

Не треба очекивати никакве велике кредите из иностранства, неку велику помоћ. Они који о томе говоре само varaју народ. Ми морамо да се ослањемо искључиво на сопствене снаге. Па ако нешто уз то пристигне тим боље, али искључиво на сопствене снаге. На процес приватизације и на унутрашње реформе. Ми бисмо извршили убрзану приватизацију пословног простора, убрзану приватизацију грађевинских парцела, јер је градско грађевинско земљиште још увек искључиво у друштвеној својини.

Ми бисмо то приватизовали па би власници кућа на градском грађевинском земљишту неки симболичан износ платили да то буде у потпуности њихова приватна својина, да могу и да продају део парцеле, сада то не могу, јер је земљиште друштвено.

Дакле, и ту би се могло доста новца обезбедити за државу. Продаја пословног простора иде искључиво за готов новац или за стару девизну штедњу убрзано по стројим критеријумима по ценовнику који би Влада прописала, важио би за целу Србију у односу на одређене зоне, дакле, само би се по зонама разликовао и не би биле могуће спекулације на основу разних врста попушта, овога, што смо до сада имали у пракси, па би се све изродило у своју супротност.

И треће, што бисмо требали да урадимо, да идемо на легализацију бесправно изграђених грађевинских објеката. Има их више од 200.000 у Србији.

Та три посла можемо брзо урадити. Онда можемо ићи на посао сређивања земљишних књига јер око 70% објеката није уписано у земљишне књиге чак можда ниједна зграда на Новом Београду. То су послови који би у државну касу, у кратком временском периоду, донели већу суму новца. Тај бисмо новац усмеравали, пре свега, у електропривреду и друге објекте друштвене инфраструктуре.

У електропривреду уложимо неколико милијарди динара овако стечених пара, а онда штампамо бонове за плаћање електричне енергије и све заостале пензије, све заостале дечије додатке, материнске, породичке додатке и социјалну помоћ тако исплатимо. Значи, држава ликвидира своје дугове према пензионерима, али не дели одједном огромну количину пара па да делује инфлаторно. Паре одмах улаже у електропривредне објекте јер ту нам предстоје велика улагања и питање је где ћемо наћи паре, ако се не послужимо овом методом, да би зиму дочекали релативно сигурни и стабилни.

Има заинтересованих за куповину пословних простора, има људи који су заинтересовани да купе плац на коме им се налази кућа, па да он буде њихова приватна својина.

У приградским насељима то може бити динар два квадратни метар, на Дедињу може бити 100 динара, зависно дакле, од вредности плаца и од ексклузивности зоне у којој се налази градско грађевинско земљиште. Ја не видим други начин да брзо нађемо неке велике паре. Овде бисмо их нашли и морамо их директно усмеравати тамо где им је место.

Само истина враћа поверење народа

Има још доста државне имовине која би се могла продати и ту смо доста алкави, неажурни, 15 месеци смо на томе инсистирали у Влади, али ту је изостала сарадња локалних власти. Јер још нисмо успели да завршимо попис комплетне државне својине у Србији, неке општине нису никако хтеле да сарађују. Хтели смо то да урадимо па да онда направимо један план приватизације и продаје свега онога што држава није неопходно.

У лето прошле године, на пример, Влада је дала 18 вила Министарству унутрашњих послова да се продају на јавној лиценцији и да се за те паре купе станова за полицију. Још нисмо добили извештај шта је ту урађено. На Одбору за привреду и финансије донели смо закључке да се Влада хитно извести како су те виле продате и шта је купљено за те паре. Јер, у чаршији су се појавиле разне спекулације, чак се прича да је министар унутрашњих послова, Стојиљковић, једну вилу обезбедио за себе.

Да видимо, да проверимо да се поднесе извештај. Што је најважније, да обавестимо јавност, ево продато је 18 вила, за то је добијено толико и толико пара, купљено је толико и толико станова полицијима. И када покажемо народу да чисто радимо, а да прво проверимо да ли је заиста чисто рађено, онда ћемо полако враћати поверење народа у власт.

У противном, народ ће све више да губи то поверење, патриоте ће бежати

у неку резигнацију, равнодушност, а добијаће подстрек они који не желе добро ни народу ни држави, који су спремни и народ и државу да баце под ноге, да би се додворили својим западним менторима.

Они који примају велике пензије имали су некада велике плате. Они који су имали некада велике плате главни су кривци за ову економску ситуацију у којој се држава налази. Они који су некада имали велике плате, толико су себе обезбедили да им данас пензије нису ни потребне. Пензије су потребне обичним радницима, сиротињи, онима који заправо данас и примају те мале пензије. Пензија је социјална категорија и треба тако да се постави.

Први корак – уједначавање пензија

А онима који су имали велике плате, па су издвајали из тих плата за пензије, треба поставити питање где су те паре што су они издвајали? Када смо ушли у ову Владу ми те паре нисмо затекли. Ми смо све фондове затекли празне. Те паре је некада неко страшио. Вероватно ти исти који сада инсистирају на великим пензијама, они су одговорни за све ово што нас је снашло и не треба ту имати неки посебних обзира.

Ми треба да проведемо ово уједначавање пензија, ако желимо озбиљне реформе. Морамо овај принцип да проведемо, да укупна сума пензија зависи од укупне суме плата. Ако је укупна количина плата у земљи толика, укупна количина пензија нека буде 80% од те суме. Колика је економска моћ земље толике су и плате, толике су и пензије.

А нама се дешавало, захваљујући таквим, да некада сума за пензије превазиђе ову за плате. И, што је најважније у свему овоме, да исплатимо заостала државна дуговања према пензионерима, а она су сада повећана због овога рата за месец дана. Сада је то кашњење од неких 4 месеца.

Ниједна партија више не може рачунати на монопол власти. Мислим да ћемо имати тешке године пред нама. И не можемо народу да обећавамо мед и млеко. Западним силама је циљ да нас униште. Журе се да то што пре ураде. И шта год ми да урадимо, како год да се поставимо, ми их не можемо одвратити од њихових намера да Србију сведу на границе Београдског пашалука, да нам отму и Војводину, и Санџак, и Црну Гору, не можемо. Мораћемо да се боримо и да то спречимо.

Будућност у Савезу

Пре свега сопственим снагама, али уздајући се у извесној мери и у Русију, јер лично сам убеђен да Русија не може вечито остати на коленима. Не може остати другоразредна сила, Русија ће се ускоро усправити и опет нам бити заштитник у правом смислу речи.

Јер ми и данас страдамо због тога што смо традиционални руски савезник на Балкану. То је једини разлог због кога Американци мрзе Србе и због кога редом потпомажу и подржавају све српске непријатеље и Словенце, и Хрвате, и босанске муслимане, и Албанце, итд.

НА БРАНИКУ ОТАЏБИНЕ

Водитељ: Са нама је министар за локалну самоуправу у оставци Гордана Поп-Лазич. С обзиром да смо ограничени с временом, предлажем да кренемо са актуелном политичком ситуацијом у Републици и у држави.

Гордана Поп-Лазич: НАТО агресија је прекинута, нема више бомбардовања. Грађани су одахнули. Међутим, агресија западних сила на Савезну Републику Југославију се наставља, али другим методама. У питању су економски притисци, економска блокада, финансирање разних видова опозиционих делатности и подривање система изнутра. Тешко онима које Запад подржава и сигурно је да такве снаге у Србији неће успети да на неким новим изборима добију потребан број гласова да би ушле у парламент који је једина институција која треба да спроводи власт у овој држави.

... Од 14. јуна ове године сви чланови Владе Српске радикалне странке поднели су оставке на своје функције. Председник Републике је донео Уредбу која

гласи тачно овако: "С обзиром на значај неометаног даљег остваривања задатака Владе, сви чланови владе остају на својим местима". Српска радикална странка је легалистичка партија, поштује закон ма какав да је, ми смо на својим функцијама остали. Међутим, сматрам да је Уредба председника Републике Србије била апсолутно сувишна.

Ми смо дали оставке на своје функције, али по Уставу, свуда у свету, кад министри дају оставке, дужни су да технички обављају посао све до избора нових министара. Могао је председник Републике да сазове ванредно заседање Скупштине и да Скупштина усвоји наше оставке. Могао је да сачека редовну седницу Скупштине, која се увек одржава 1. октобра, на којој би то, такође, било на дневном реду, а до које бисмо ми технички обављали свој посао у Влади. Он се, међутим, одлучио да, имајући у виду ратно стање и своје ингеренције из члана 83. тачка 7. Устава, донесе овакву Уредбу са истим последицама као да је и није до-

нео. Ми смо у том смислу технички у Влади.

Коалиција више не постоји, јер за то немамо интерес. Српска радикална странка заиста нема више интереса да остане у таквој коалицији, јер је Влада националног јединства формирана из једног јединог разлога, националног интереса српског народа – односно очувања Косова и Метохије. Ми смо се на Скупштини 3. јуна разишли око тог става и Српска радикална странка није прихватила споразум који су Ахтисари и Черномирдин донели у Београд. СПС и ЈУЛ, подржани гласовима СПО-а, усвојили су, већином гласова, један такав споразум. Ми, практично, више немамо интереса да такву коалицију одржавамо, јер сматрамо да нисмо остварили свој циљ због кога смо ушли у Владу. И због тога је било сасвим очекивано и морално да поднесемо оставке.

... Ми као странка не бежимо од избора, на било ком нивоу. Сматрамо да ти избори треба да иду једним логичким

Састанак Општинског одбора: ниједан члан није одбио позив за мобилизацију

ЛИЧНА КАРТА ОПШТИНСКОГ ОДБОРА ЗЕМУН

Општински одбор Српске радикалне странке Земун, који је на последњим локалним изборима у Србији, напорима седам стотина активиста, српске радикале довео на власт у Општини Земун, данас броји близу 5.500 чланова и најмасовнији је не само у Београду, него и у Републици.

Како и приличи победничком одбору, Земун предњачи у свим активностима. Према резултатима шестомесечног извештаја, на нивоу Градског одбора, у првом полугођу 1999. године, у странку је примљено нових 1.317 чланова, чланарину је обновило нешто више од 56 одсто, или 3.075 активиста, а Земунци су се у највећем броју одазвали акцијама какве су биле посете трибинама које су пролетос организовали сви општински одбори на подручју главног града, као и митингу испред Савезне скупштине Југославије, када је донета одлука о приступању Савезу са Русијом и Белорусијом.

Почетком године, 4. фебруара, за вршиоца дужности председника Општинског одбора Српске радикалне странке Земун, који броји 67 чланова, именован је министар за локалну самоуправу у Влади народног јединства, **Гордана Поп-Лазич**, а за секретара изабрана **Бранкица Миаиловић**. Два потпредседника, **Милан Микић** и **Славиша Топаловић** изабрани су из најуспешнијих месних одбора, захваљујући свом доприносу убедљивим резултатима матичних одбора, "Угриновци" и "Калварија"

редом, прво локални, па савезни и републички, из више разлога. Један од тих је и смањење евентуалних политичких тензија. Када ће до избора доћи, ја то стварно не могу да вам кажем, полако сазревају услови да се ти локални избори можда и превремено догоде, пред крај ове године, мада би редовни избори

и на савезном и на локалном нивоу требало да се одрже идуће године, а да ли ће од њих доћи, то зависи од укупних политичких збивања у земљи и вероватно одлуке и договора политичких партија. ... Територија Косова и Метохије је окупирана, значи није потпуно изгубљена, иако је у великој опасности да бу-

де изгубљена. Основа за тврдњу да постоји излаз је управо у резолуцији Савета безбедности, јер је окупација ограничена на годину дана. Након годину дана, Савет безбедности треба да продужи мандат КФОР-у на Косову и Метохији. За годину дана, историја сада убрзано тече и догађаји се врло брзо мењају, постоји могућност, и ми се заиста у ту могућност уздамо, да државе које имају право вета у Савету безбедности, као што су Кина и Русија, не дају сагласност за продужетак тог мандата и да након годину дана КФОР оде са територије Косова и Метохије. Годину или две, што пре, то је за нас боље.

... Ми и даље сматрамо да је наш једини излаз Савез са Русијом и Белорусијом, чија је реализација близу. Скупштина Белорусије и Влада Белорусије донеле су већ одлуку о стварању тог Савеза, Скупштина, тј. Дума Русије, такође. Остало је да, практично, само извршна власт, Влада Русије, донесе такву одлуку и ми ћемо све своје снаге, као странка која има одређени кредибилитет у Русији, усмерити ка томе, да до тог Савеза дође.

Остварењем таквог Савеза, који је на равноправним основама, практично се ствара обавеза Русије и Белорусије да штити пре свега наше, али самим тим и своје интересе, јер ово је само једно предворје.

... Српска радикална странка, без обзира што је изласком из Владе показала свој политички став према расплету догађаја, неће бити реметилачки фактор у Србији и Савезној Републици Југославији. Неће бити та која ће утицати да дође до неке нове поделе међу народом. Не смемо да дозволимо да дође до било каквих грађанских немира. Србији је сада потребније јединство него у току саме агресије.

Читав расплет, и нека нова политичка прекомпозиција Скупштине, Савезне, Републичке, извршне власти Владе, и једне и друге, мораће да се остваре на неким другим изборима. То је у складу са нашим политичким програмом и мислимо да политичке партије треба само на изборима да одмеравају своје снаге и ма каква да је власт у држави, и ма ко да је на власти, ако је на изборима ту власт извојевао, он мора да се поштује.

То је воља грађана и нико споља не може да нам уређује државу, да нам говори ко треба да нам буде председник, ко треба да нам буде у Влади, ко ће нам бити посланици, као што се то сада ради у Републици Српској.

Знате како су протекли избори у Републици Српској, то је познато нашој јавности. Знате шта се догодило и са актуелним председником Републике Српске **Николом Поплашеним**, који није у функцији западних сила, који није по вољи западних сила, кога су сменили са те функције и колико је посланика скинуто са изборних листа, то је оно што ми не треба да дозволимо да се деси у Србији, или у Југославији. Значи, само одмеравање снаге на изборима, онако како се то ради у свим демократским државама у свету.

КОСОВО И МЕТОХИЈА – СРПСКИ ФЕНИКС

Они који су прихватили мировни споразум Черномирдин - Ахтисари преузели на себе одговорност за опстанак Срба на косовско-метохијским просторима. Нажалост, све црне слутње српских радикала су се обистиниле. Нада за прогнане Србе, долазак УНПРОФОР-а, СФОР-а, КФОР-а...

И поред огромног труда који челници неких српских политичких партија улажу да грађанима Србије покажу да су Косово и Метохија морали да се напусте, да је одбрана била сувишна и да су полиција и војска морале да се повуку са ових простора, данас им у Србији више нико не верује. Као што готово нико више не верује да се избеглице могу и морају вратити и да ће им снаге КФОР - а пружити заштиту. У то и нема ко да поверује, јер су српска огњишта углавном напуштена, претворена у згаришта.

Куће које је поштедела дивљачка, осветничка арнаутска бакља су остале читаве да би се у њих уселили терористи и силесије. Ко зна одакле су дошли да заузму свето Лазарево царство. Без икакве контроле, ови разбојници прелазе албанску границу, отимају, пљачкају, протерују, малтретирају и убију власнике српске народности, уз потпуну прећутну сагласност тог истог КФОР -а, који је, према мировном споразуму,

какве ли ироније, требало да Србе заштити од осветничке шиптарске руке.

Став Српске радикалне странке о овом проблему свима је познат. Уз гаранције и заклетве да ће Косово и Метохија бити сачувани по сваку цену, пре више од годину дана ушли смо у Владу народног јединства, и из ње изашли када смо видели да су се наше најцрње слутње, везане за искреност постигнутог "мира" обистиниле, кад је постало јасно да је српски живаљ препуштен новој Голготи, а земља, симбол српског бића, предата и напуштена.

Препуна чаша арнаутског зулума

Срба на Косову и Метохији углавном више нема. Они су или у избеглиштву у Србији, или у логорима, које Уједињене нације и неке политичке партије називају центрима за прихват, или у оних пар општина где још увек представљају

већину способну да се организује и одбрани, на измаку снага, без помоћи у храни и осталим потрепштинама, брањени речима из Београда.

Срби који су пре агресије живели на Косову и Метохији, а нису на време избегли и тако сачували главу, или нису у неком од логора и ових пар преосталих српских енклава, више нису међу живима. Или су побијени уз знање својих такозваних заштитиника, или им се траг замео. Арнаутске хорде уништавају српске светиње, скрнавe и затиру српско корење. По ко зна који пут у историји покушавају да избришу трагове српског постојања уткане у вечност. Они исти непријатељи, чији се ментори мењају. Некада Муратови и Бајазитови, Кајџерови, Фране Јосифа, Мусолинијеви, "друга Тита", данас Клинтонови, Блерови, Ширавкови, Шредерови и ко зна чији већ. Газде су се мењали, али не и рука која је чувала нож за српске вратове. Последња коцка у мозаику страве и српског ду-

На заједничком послу: Шиптари пале српске куће, а војници КФОР-а пожурују избегличке колоне

га је четранесторо побијених невиних сељана, који су изашли на косовске житнице да покупе летину у Старом Грацку! Читаве породице затрпе на правди Бога.

Шта вреди осуда гнусног чина, који није морао да се деси да су ти јадни Срби добили заштиту, наводно гарантовану мировним споразумом? Да ли ће их истина о злочину вратити у живот? Све је кобајаги, и згражање и осуда и обећана истрага и претња да ће кривци бити изведени пред суд. Све је кобајаги, само су смрти, клања и масакри над Србима стварни.

У крајњем, то доказује и да је мировни план Черномирдин - Ахтисари само шарена лажа, обмана, на коју смо благовремено указивали. Стварна је капитулација српске политике, повлачење непоразене српске војске и полиције, напуштање одбрањене српске земље, српског олтара и највећег светилишта,

чку и паљевину Дечанске лавре, али последње похаре манастира Зочиште, седам српских цркава у Великој Фочи, тој српској Светој Гори, мора бити стављено на дневни ред. И кривци имају своје име и морају бити жигосани.

Вековна је српска трагедија да свака генерација изроди по неког Бранковића. Нормално је и богоугодно бранити Косово и Метохију, и кроз историју је то увек тако било, част да се одбрани извор и утока српског националног бића, српска алфа и омега, српско име и презиме. Нормално је било да српство даје и Обилиће. Али, на нашу несрећу, увек је било и Бранковића. Данас их је можда највише. Презивали се Драшковићи, Ђинђићи, Обрадовићи, Трајковићи, Човићи, Батићи, сви су истога родослова и народ их по делима њиховим препознаје. Познају се по белегу издаје, одаје их звеканье јудиних сребрењака, на митинзима по трговима и вашарима. Позна-

боја и нација, истребили или сатерали у резервате. Сувише се Бранковића и вукова намножило на ово мало простора, превише издајника по глави становника!

Да ни црна свештена мантија, ни епископски чин и штап, ни владичанска круна, уколико се нађу на лудој глави и у халапљивим рукама, нису имуни на издајство зарад новца и световне власти, говори пример владике Артемија, владике Рашко-призренског, пастира душа косовско-метохијских Срба, човека чија је мисија од Бога да Србе брани, духовно храни, кршатава и сахрањује, а душе њихове очишћене и од грехова заштићене Богу у аманет предаје. Одевен у владичанску одору, са владичанском круном и псалтиром, предводник Трајковићевско - бранковићевске клике понављао је рефрене, спеване у кухињама Запада, све док и нега нису са последњим Србима из Призрена протерали они исти којима је тако верно служио.

Заветни рефрен

Расули су се косовско - метохијски Срби широм Србије, као што су се неколико година раније расули Срби из источне и западне Славоније, пре њих Срби из Републике Српске Крајине, и даље редом. Кренули су с надом да ће се касније, кад се прилике поправе, вратити да опет поправљају спаљено и порушено, да граде и обнављају, стварају и рађају, сеју и жању, живе и умиру на огњиштима својих предака. Вратити се када из земље оду њихови белосветски заштитници и чувари. Данас су то на Косову и Метохији снаге КФОР - а, јуче у Републици Српској СФОР, прекјуче у Српској Крајини УНПРОФОР. Кад се заштитници покупе и оду, Срби ће се сами вратити на своје. Зна се ко може заштити Србе, њихова војска и њихова полиција. "Туђа рука свраб не чешће", паметно је рекао народ. Они који су данас успели да од Срба са Косова и Метохије направе нове избеглице, неће успети да сени праотаца истерају из њихових душа.

"Ко да ми отме из моје душе Косово", рефрен је који одзвања у душама свих Срба, не само у душама Срба с Косова и Метохије. Рефрен који се слуша душом, а не ушима. Рефрен који тече крвотоком и станује у подсвести сваког од нас. Осим, наравно, у душама Бранковића и изрода, којима звони о одзвања наредба светског жандара, који је услуге платио, па тражи и да се испуне.

Историја брзо меша карте за нову партију. Дотле ће Срби са Косова сањати Бистрицу, Шару, призренског шедрване, Високе Дечане, Грачаницу, Пећку патријаршију и Газиместан. Када су академског сликара Владу Радловића питали хоће ли се и када исељити с Косова, одговорио им је: "Онда када буде могуће да на леђима понесем Патријаршију, Високе Дечане и Грачаницу".

И зато у душама свих Срба, без обзира где су рођени, одзвања велико црквено звоно за нову литургију сажету у стиху: "Ко да ми отме из моје душе Косово".

Момир Марковић

Манастир Грачаница: на мети осветничких банди нашле су се све српске светиње

молитвеника и незаистог жртвеника. Они који су наложили да се план Черномирдин - Ахтисари усвоји, овим чином су аминовали српске жртве из Старог Грачког, Клине, Пећи, Призрена, Баковце, Ораховца, Суве Реке и свих других српских градова претворених у стражишта. Касно је за чуђења и осуде последица, које су сами испровоцирали, жртвујући народ.

Кривци међу нама

Илузорно је и бесплодно анализирати претходне српске прогоне и погроме са Косова и Метохије. То је посао за историчаре, али се зато овај последњи мора помно и доследно анализирати. Кривци међу Србима и српским политичарима морају бити жигосани. Илузорно је и бесплодно тражити кривце за историјске арнаутске најезде на српске светиње, српску земљу на Косову, за ископане очи Пресвете Симониде Грачаничке, за пла-

је их народ по тастеру у Скупштини, по слугерисању онима који су нам испоручили товарице бомби на српску нејач, фабрике, мостове, домове. Легитимишу се сваком јавно изговореном речју, и тек их је мир умножио и у великом таласу избацио на површину.

Путјући циркус Бранковића витла Србијом, тражећи власт без избора, без народа, без воље, такорећи на ташни. Они нуде Србима да их уведу у Европу, ону цивилизацију која је 78 дана сејала смрт над недужним становништвом Србије и Југославије. Нуде нам да нас изведу из Новог брда, које је још у 12. веку било осветљено и где се на двору јело златним есајгом, и одведу нас у Лондон, који је у златно доба Србије био у мраку, у коме су велможе јеле прстима. Или у Њујорк, саздан шест векова касније, на пашњацима бизона и земљи Индијанаца, које су "културни Амери", самозвани господари света, налогодавци и финансијери Херострата свих

ЕГЗОДУС ПОСЛЕ СПОРАЗУМА

Исповести "привремено расељених" у потпуности потврдиле прогнозе српских радикала. Издржали бомбардовање, али нису дочекали мир. Крхке наде у повратак на огњишта

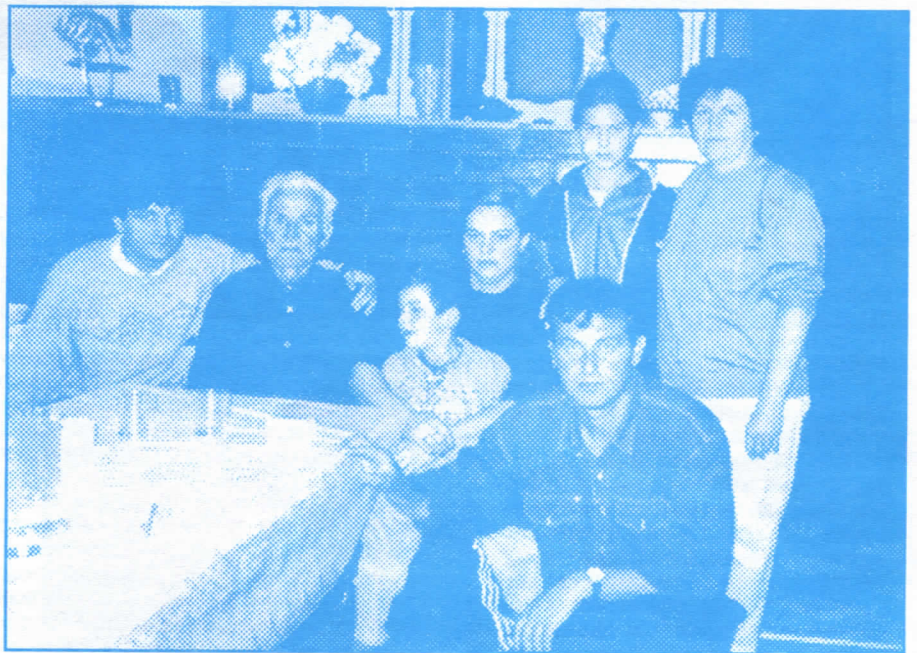
Када су посланици Социјалистичке партије Србије, Југословенске левике и Српског покрета обнове у Народној скупштини Србије прихватили мировни споразум Черномирдина и Ахтисарија, као и увек далековиди и реални српски радикали предвидели су трагичну судбину преосталог српског живља. Лавовски су се борили да својим колегама из скупштинских клубова докажу да је ова понуда у ствари никаква гаранција за њихову безбедност и провидна замка за све оно што подразумева окупација свете српске земље, коју су синови отаџбине бранили пуна три месеца.

Највиши органи странке, Председнички колегијум и Централна отаџбинска управа, после ове капитулације, коју су коалициони партнери Српске радикалне странке у Влади народног јединства громогласно прогласили за војничку и дипломатску победу, једногласно су прихватили предлог да српски радикали, чланови Владе, поднесу оставке на своје функције и тиме потврде своје обећање да су прихватили учешће у највишој републичкој извршној власти у жељи да сачувају и одбране Косово и Метохију.

Нажалост, све црне слутње о даљем току догађаја у јужној српској покрајини, на које су са скупштинске говорнице изабранике народа упозоравали српски радикали, убрзо су се обистиниле. Суморније и трагичније него у најстрашнијем кошмару.

И у наш, земунски атар почеле су да пристижу породице нових бескућника, које су разударене шиптарске банде големом силом, наочиглед такозваних мировних снага из састава КФОР-а, протерали са њихових огњишта. Препуштени судбини и милости родбине и пријатеља, нашли су се у потпуној неизвесности. Држава им нуди решења, понижавајућа за чуваре и браниоце Лазареве земље: повратак у спаљене и опљачканих домова, без заштите, сиротињски колективни смештај у пограничним градовима, Прешеву, Бујановцу, Врању, статус "привремено расељених лица", који гаси сваку наду у могућност преживљавања, шупље пароле и фразе о победи која их је оставила празних руку и изневерених очекивања - у најбољем случају - до даљег...

Тако је Србија, изнурена ратовима на просторима бивше СФРЈ, доживела и трећи, можда најтрагичнији егзодус Срба за свега осам година; после избегличких колона из Републике српске Кра-

Породица Весић из Клине: "Овоме се нисмо надали"...

јине, Републике Српске, у најзлослутнијој тишини прима нове жртве исте безумне политике, овога пута с Косова и Метохије.

Далековиде, суморне прогнозе српских радикала о расплету косовско-метохијске драме, у потпуности потврђују сведочења нових избеглица.

Уместо мира - предаја

Четворочлана породица Весића 18. јуна домогла се Јакова, бежећи од шиптарског зулума. Блажица и Милоје, са своје двоје малолетне деце, међу последњима су напустили Клину и после вишедневног путовања стигли у дом њенога оца. Сем оно одеће што су понели на себи, сво имање стицано годинама, куће, машине, деце играчке оставили су паликућама и плачкашима. Домаћин Јовановић и његова супруга запослени су у "БИГЗ-у", тачније речено, део су милионске популације Срба који месецима не примају плату, а преживљавају од тоглог оброка и маркице. Сем крова над главом, ћерки, зету и унуцима тешко могу да приуште три obroка дневно. Довитљивост је пресушила, незвани гости имају само речи горчине.

"Много тога ми је постало јасно кад су нам на послу наредили да спалимо архиву о војним обвезницима. Питали

смо се која то држава на свету на овај начин уклана трагове свог постојања. Кад сам се вратила кући, гледала сам како Италијани не реагују на шиптарски терор. Децу су машинкама истеривали из дворишта кућа, гурали старце и жене, почели да пале српска домаћинства.

Данима пре тога народ се у страху паковао и бежао. Ми смо мислили да ће све то проћи и да ћемо остати на своме. Међутим, ове сцене насиља над немоћнима отвориле су ми очи. Упалили смо ауто и онако, дохвативши што нам је дошло под руку, кренули у Србију.

Свугде успут чули смо исте приче, нагледали се јада. Мислим да нико од нас није очекивао овакав развој догађаја. Веровали смо у руководство, веровали смо у наше борце, али када су почели да се повлаче, пукло нам је пред очима да смо остављени на милост и немилост својим комшијама. Где то има, а ми смо били сведоци, да полиција спаљује своје униформе, баца оружје и повлачи се без икаквог достојанства, кријући се међу народом!?

Доживели смо и то да наши политичари, председник Општине и функционери, први спакују кофере. Није остао нико да нам објасни шта се догађа, шта да радимо, морали смо сами да се сналазимо" - прича Блажица Весић, службе-

Тихомир Стојановић није издржао: породица сама а глава куће у болници

ница Општинског одељења за народну одбрану из Клине.

Њен супруг, Милоје је просветни радник. Не може да се поврати од шока. "Продали су нас, издали су нас. Не знам где су и како мислили да останемо они који нам то свакодневно саветују са телевизијских екрана. Не знам како ћемо да преживимо. Имали смо све. Дете плаче за својим играчкама.

Распитао сам се, нећу добити ни плату. Не знам докле ћемо моћи да останемо овде, како ћу наћи посао, шта ће бити сутра" - очајава глава породице Весић, забринут за своје старе родитеље који су се тих дана јавили из Велике Плана.

Милоје је овде довео и своју родбину, двоје старца Лазаревића. Ни њихов син, који је допутовао из Словеније да их обиђе и помогне, нема их куд. "Не могу више да слушам лажи, напишите слободно да су нас наши политичари продали и издали без одбране. Док смо се бранили сами, нико нам ништа није могао. Морали смо да издржимо. Зар је требало да се овако сурово поиграју с нама, па да схватимо да ће и нас залесити судбина Срба из Крајине и Босне?" - пита се најмлађи Лазаревић.

Последње вести које су стигле до ових невољника су да је свих 6.000 житеља Клине напустило своја огњишта. Двоје старца Микића, који нису хтели никуда из свога дома, убијено је на кухном прагу...

Први су кренули локални функционери

Своје родно село Бича у општини Клине, 19. јуна, међу последњима је напустила и бројна фамилија Дончић. По доласку у Србију, сместили су се у собичак код свога рођака у Сурчину. Радница Дончић је радио као општински возач у Клини.

"У Клини више нема Срба. Шиптарима су помагали војници КФОР-а. У униформама мировњака препознавали смо припаднике УЧК. Французи су из колоне издвајали Србе и малтретирали их.

Чим је потписан мир, начелник ОУП-а Клине нам је наредио да спалимо униформе, сакријемо оружје и бежимо! Срби

су прослављали мир. Војне старешине су нам, на одласку, поручили: "Тешко вама, кад ми одемо". Тако је и било.

Први су пут Србије кренули председник Општине, начелници, директори предузећа. Кад су спалили наше куће, стаковали смо се. Покушавао сам два пута да се вратим, стигао до Зубиног Потока, видео логоре за Србе, уверио се да је по среди чиста издаја. Ту сам сазнао да је полиција из Зубиног Потока два дана ослобађала 250 руских војника, које су под опсадом држали Шиптари.

Немам пара, немам посла, овде сам са супругом и двоје деце. Не знам шта ћу даље, чекамо. Мој рођени брат, добровољац, рањен је и он мора да се сналази. Верујем да се сада пита зашто се борио.

Жао ми је што смо шиптарским бандама оставили на милост и немилост Горанце, који су се борили заједно са нама" - у својој невољи не заборавља да мисли и на друге Радница Дончић.

Протерали лојалне сународнике

Злу избегличку судбину нису доживели само Срби. Од својих сународника спас у Србији потражили су и многи лојални Албанци, међу њима и Љ. И., домаћица из Пећи, са своје две малолетне кћерке. Због тога што се њен супруг придружио Војсци Југославије, породица је избегла с Косова и Метохије још почетком априла.

"Побегли смо од НАТО бомби, али и од страха од одмазде терориста. Нисам сигурна да наш стан није обијен, а ни муж се не враћа. Било би најбоље да се створе услови за повратак, међутим није баш најјасније какав је мировни споразум склопљен. Државно руководство упорно понавља да он гарантује целовитост земље и безбедност свих њених грађана, али мене лично амерички и страни тенкови и војници више плаше него што ми уливају сигурност. Могуће је да нам неће бити повратка, а то би значило и да се неће поштовати мировни споразум, да ће лојални Шиптари и српске избеглице изгубити своју територију.

Кад смо бежали у Србију, веровали смо да ћемо овде бити привремено, сад

је све под знаком питања" - прича Љ. И., до даљег, како се нада, настањена у Батајници.

"Било би боље да смо се бранили до краја..."

Тихомир и Олга Стојановић, са своја три малолетна сина, Александром, Душаном и Лазаром, стигли су у Земун 14. јуна. Како немају родбине у Србији, Зоран, који је био секретар Општинског одбора Српске радикалне странке за Призрен, одлучио је да помоћ затражи у радикалској општини. Породица Стојановић смештена је у "Пинкију", где им је обезбеђена и храна.

"Војнике КФОР-а из немачког контингента у Призрену су с одушевљењем дочекали сви Шиптари, и одмах нам је било јасно колико је сати. Шиканирање Срба почело је одмах. Повлачили смо се из зграде у зграду где су нам пријатељи оставили кључеве на чување. Кад су терористи почели да уништавају војна возила испред Дома војске, већина Срба се одлучила на сеобу.

Узели смо само најнеопходније ствари и кренули са војском која се повлачила. Нашу колону терористи су напали код Суве Реке, а војници КФОР-а су све немо посматрали.

Било би боље да смо бранили до краја, него што смо изгубили своје домове, јер нико више не може да нам гарантује да ћемо се у њих вратити, а будућност је овде крајње неизвесна" - каже Олга, медицински асистент.

"Мислим да нико није очекивао овакав расплет на Косову и Метохији. Било је више него комотно да наше државно руководство прихвати овако ризичан мировни план. Они који су пре овога издали Крајину и Републику Српску нису смели да се поиграју нашим судбинама. Сада од нас траже да незаштићени чувамо Косово и Метохију, а њихови функционери су се први обезбедили за сеобу. Можемо само да очајавамо и чекамо" - разочаран је Тихомир Стојановић.

Милић Жугић
Злата Радовановић
Анђелка Шкрбић

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Душан Весић

Помоћник главног
и одговорног уредника:
Јасна Олујић

Техничко уређење
и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Лектор:
Зорица Илић
Редакција:

Момир Марковић, Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Јана Живаљевић,
Александар Вучић,

Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић,
Коста Димитријевић, Вељко Дукић,
Весна Марић, Марина Рагуш

Секретар редакције:
Љиљана Михајловић

Штампа:
"Етикета" - Болеч